

НЕ БІЙСЯ БОЛЮ, ВСЕ ПЕРЕЖИВИ!

(з настроїв останніх років)

«Життя прожить – не поле перейти», -

Говорять мудрі люди сивочолі.

Приходимо у світ сліпі і голі.

Такими ж і йдемо у засвіти...

Шукаємо м'який весняний ряст –

То наша перша у житті стежина.

Надіями росте мала дитина,

Аж доки не судилося їй впасти...

Нам коле ноги зсушена стерня,

Нам коле душі злоба і наруга,

Втрачаєм віру у кохання й друга...

Вже плетемося просто навмання.

Життя, мій друже, то стерняста нива.

Не бійся болю, все переживи!

Тримай баланс душі і голови!

І знай: веселка буде після зливи!

В полоні страху ми жили три дні...

Ці дні нам лютий закрутив на шиї.

Палали мирні села у вогні,

Горіли душі, спопеляли мрії...

Христос криваво плакав із розп'ять.
В метро мадонна пригорта дитину.
Ірпінь і Буча тінями стоять,
Збиває батько доньці домовину...

То розпач перших найстрашніших днів.
Підірвані мости разом з тілами...
А потім... плач наш переріс у спів!
І про калину світ співав вже з нами!

Ви думали, зламає біль і страх
Народ, який вогню не чує?
Пройде крізь пекло, встоїть на вітрах,
До раю не рабами помандрує!

Коли згорить цей біль, чи схилиться душа?
Чи згорне в чорний кокон білі крила?
Або злетить за обрій збагрянілий...
Коли згорить цей біль, чи буде Він втішать?

Наш хресний хід триває на Голгофу,
На згарище нездійснених надій,
Та ми прямуємо не в царство мрій,
Наш слід кривавий не веде в Європу...

Нам суджено вік камінь підіймать,
Ми, мов Сізіф, приречені до скелі...
Немов євреї, що блукають по пустелі,

Шукаючи свободи благодать...

Терпіть кайдани – то всесвітній сором.

В кайданах гнити або вбить раба?!

Терпіти, скніти – це навік ганьба,

Що небо синє оберта на морок...

Я вірю: скресне цей лютневий лід...

Весна розтопить всі сніги трирічні.

І ми розквітнемо – всі юні й вічні!

І крила ще відчують цей політ!!!

Вони говорять, що немає нас...

Вони прийшли, щоб стерти нас на порох.

Тепер ми знаємо: хто брат, хто лютий ворог.

Пulьсує в скронях живчик, наче час.

Вони говорять: «Наша це земля...

Земля, козацькою полита кров'ю,

Засіяна пшеницею й любов'ю...

Одвічне **Україна** їй ім'я!

Сміються з мови, що росла з віків,

Що закарбована в Святій Софії,

Що пробивалась променем у мрії...

І навіть з горя народила спів!

Вони говорять: «Ми один народ!»
Ні, лютий враже, різні ми по крові!
Ви – з ненависті, але ми – з любові!
У нашому гербі свободи код!

Козацький рід нікому не здолати!
Хай славою майбутнє проросте!
Великий Луг і предковічний степ
Обійме Україна – наша мати!!!

